

A kínai váza

A zsidó internáló táborból még mindig szivárogtak hazafelé néhányan. Orosz, német katonák után egy fiatal túlélő zsidónak adott helyet a lelkész. Katz úr (mert így hívták) hálásan fogadta a parókia vendégszeretét. Nem szívesen beszélt az átélt borzalmakról, különben is hallgató természetű fia volt Izrael népének. Nem lihegett a bosszútól, de jelezte, hogy mi vár azokra, akik részt vettek a zsidók elhurcolásában, és akiknek zsidó javak tapadnak a kezükhöz. Ideiglenesen akkor már egy zsidó családnak a házában laktunk Adorján Gusztival, segédlelkész kollegámmal, mivel az újszülöttel kevesebb lett a hely a parókián.

Nem volt könnyű elfogadni ezt az átmeneti állapotot. Hogyan lehet édesen aludni ott, ahonnan zsidó gyermekeket, öregeket hurcoltak a krematóriumokba. Mint annyi másból, ebből a családból sem jött haza senki. A bútorok még szanaszét voltak a szobákban. Az egyik vitrinben üvegholmik és porcelán figurák között egy színes opál kövekkel kirakott pompás kínai váza állt. A fosztogatók nagyobb értékek után kutattak, ez a finomművű váza nem érdekelte őket. Elnéztem kecsességét, finom vonalait, színes opálvirágait és... megkívántam. Milyen szépen díszítené a szobámat! Itt a nagy pillanat, szabadon rendelkezhetek vele, az elragadás gesztusa még etikus is lehet: megmentem a pusztulástól, ha a család nem maradt meg, legalább a váza! Vajon nem az értékek felcserélésének az indulata ez? De igen! Inkább az elpusztult életek foglalkoztassanak, mint az el nem pusztult váza. Inkább a

megholtak emlékei „díszítsék” szobámat, mint a váza. S máris jelentkezett az ige: „Az Úr népe fogságba vitetik”, de „ne ragadjon semmi a te kezédhez” javaiból. (Jer 13,17; 5Móz 13,16) A meghurcoltak, a mindenkori elnyomottak lelkével tapadjon össze a lelkem, s nem azzal, ami utánuk maradt. Mikor kiléptem az ajtón, szemem az ajtóféltre vetődött: kicsi bádogdobozkában, megszentelt pergamen tekercsen a régi Szó: Séma Jisráel... „Halld Izrael, az Úr a te Istened egy Úr! Szeresd az Urat teljes szivedből, teljes elmédből és teljes erődből.” (5Móz 6,4.5; Mt 22,37) Ez az első, „és szeresd felebarátodat”. Ez van a tekercsen az ajtófélfán, hogy az ő parancsai legyenek szüntelenül a mi szemeink előtt.

Pár nap múlva új lakás került. Az előbbi vázastól ottmaradt. Katz úr a város és vidékének kulturális felügyelője lett.